

Sygn. akt V CSK 400/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. Spółki Akcyjnej w Ł.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w J.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 stycznia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt 1 oraz w pkt 3 i w tym
zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu
do ponownego rozpoznania i orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez pozwanego - Wojewódzki Szpital Specjalistyczny w J. wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony przez powódkę M. S.A. w Ł. wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 maja 2013 r. w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty co do kwoty 319 219,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz co do kosztów procesu, a w pozostałym zakresie nakaz ten uchylił i oddalił powództwo. Ponadto oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach postępowania. W sprawie tej ustalono co następuje:

Pozwany Wojewódzki Szpital Specjalistyczny w J. na podstawie umów zawartych w 2011 r. ze spółką L. S.A. w S. był dłużnikiem tej spółki z tytułu dostawy leków, produktów farmaceutycznych oraz wykonywania usług na jego rzecz. Z kolei w dniu 7 lipca 2011 r. pozwany zawarł z V. Spółką Akcyjną w L. umowę najmu pomieszczeń w budynku szpitala.

W umowach tych przewidziano, że wierzytelności wspomnianych spółek, powstałe na podstawie tych umów wobec pozwanego, nie mogą być bez jego zgody przenoszone na osoby trzecie. Zastrzeżono także, że wierzyciele nie mogą rozporządzać nimi w jakiegokolwiek prawem przewidzianej formie, ani nie mogą dokonywać innych czynności w celu przystąpienia osoby trzeciej do zobowiązań zamawiającego. Nadto, strony obok zastrzeżenia umownego obejmującego zakaz dokonania przeniesienia przez wierzyciela wierzytelności na osobę trzecią postanowiły, że zakazem obejmują wszelkie czynności prawne, których celem jest ustanowienie odpowiedzialności osobistej albo odpowiedzialności pewnymi przedmiotami majątkowymi przez osobę trzecią (takich jak np. poręczenie) skutkującym na wypadek spłaty wierzyciela nabyciem spłaconej wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty.

W dniu 28 kwietnia 2011 r. L. S.A. zawarła z powódką M. S.A. w Ł. umowę o współpracy w zakresie zarządzania płynnością. Na mocy tej umowy powódka poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania m.in. pozwanego, do górnej granicy wynoszącej 17 412 000 zł, przy czym poręczenie

obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej wraz z odsetkami. Z tego tytułu strony ustaliły wynagrodzenie dla powódki.

W dniu 25 lipca 2011 r. V.S.A. zawarła z powódką umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń. Na mocy przedmiotowej umowy powódka poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania m.in. pozwanego, do górnej granicy wynoszącej 1 000 000 zł, przy czym poręczenie obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej wraz z odsetkami. Z tego tytułu strony ustaliły wynagrodzenie dla powódki.

W okresie od 30 sierpnia 2011 r. do 19 października 2011 r. pozwany zakupił od L. S.A. towary w postaci środków medycznych. Powódka poinformowała pozwanego o zawarciu umowy współpracy z L. S.A., a w dniu 29 grudnia 2011 r. zawiadomiła go, że spłaciła za niego jego zobowiązania wobec L. S.A. i wezwała, aby dalszych wpłat z tytułu swoich zobowiązań wobec L. S.A. w dokonywał na wskazane konto bankowe powódki. W okresie od 1 grudnia 2011 r. do 29 lutego 2012 r. powódka informowała pozwanego o spłacie jego zobowiązań. W okresie od stycznia 2012 r. do sierpnia 2012 r. pozwany obciążył V. S.A. w L. należnościami i opłatami z tytułu umowy najmu wraz z odsetkami ustawowymi. Następnie w dniach 27 kwietnia 2012 r. i 29 maja 2012 r. pozwany złożył V. S.A. oświadczenia o potrąceniu jego należności z należnościami kontrahenta do łącznej kwoty 13 634,43 zł.

W dniu 30 kwietnia 2012 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności w kwocie 635 133,11 zł., a następnie wniosła o zasądzenie od pozwanego Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w J. kwoty 330 394,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa tj. 31 maja 2012 r. oraz kosztów procesu, tytułem zwrotu zapłaconych za pozwanego należności.

W nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Ł. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd Okręgowy w G. uchylił ten nakaz zapłaty w całości i umorzył postępowanie co do kwoty 1 111,70 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (tj. co do kwoty 329 282,38 zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa);

Rozpoznając sprawę, na skutek apelacji powódki Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, ale nie zgodził się z wnioskami wyciągniętymi z tych ustaleń.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wykładnia art. 53 ust. 6 i 7 ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, odmiennie niż to przyjął Sąd Okręgowy, nie prowadzi do wniosku, że umowy poręczenia, na których powódka oparła swoje roszczenia są nieważne. Sąd II instancji zwrócił uwagę, że wspomniane przepisy, w brzmieniu wskazującym, że czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może zostać dokonana skutecznie po wyrażeniu zgody przez podmiot, który utworzył zakład, a brak takiej zgody powoduje nieważność tej czynności, weszły w życie z dniem 22 grudnia 2010 r. Umowy pomiędzy powódką a spółkami L. S.A. i V. S.A., na podstawie których powódka jako poręczyciel dokonała zapłaty za pozwanego, zostały zawarte w okresie obowiązywania wspomnianej regulacji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zakresem normy art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (dalej jako u.z.o.z.), a następnie art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej nie jest objęta umowa poręczenia. W obu regulacjach ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela”. Powyższe uprawnienia - w ocenie Sądu Apelacyjnego - do przyjęcia, że ww. sformułowanie dotyczy wszystkich czynności prawnych dotyczących zobowiązań samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej, których istotą - celem samym w sobie - jest zmiana wierzyciela. Zatem chodzi tu o czynność prawną kierunkową, której istotą jest zamiar bezpośredni istniejący w chwili dokonywania czynności.

Skoro ustawodawca nie zdefiniował w tych regulacjach prawnych pojęcia „czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela,” to na gruncie kodeksu cywilnego, należy przez nie rozumieć czynności rozporządzające, gdy z majątku podmiotu dokonującego czynności „wychodzi” pewne prawo, tj. celem czynności jest by aktywa uległy zmniejszeniu w ten sposób, że prawo dotychczas

przysługujące uprawnionemu przechodzi na inny podmiot jako bezpośredni skutek zamierzonej woli podmiotu zbywającego prawo.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zmiana wierzyciela nie jest bezwzględnym skutkiem zawarcia umowy poręczenia, a jedynie następstwem nieopłacenia przez dłużnika długów. Zmiana wierzyciela jest przecież możliwa po zapłaceniu długu przez poręczyciela, a więc po dokonaniu czynności faktycznej w wykonaniu umowy poręczenia. Chociaż instytucje poręczenia i przelewu wierzytelności prowadzą do zmiany wierzyciela, to istnieją pomiędzy nimi wyraźne różnice. Przy przelewie wierzytelności do zmiany wierzyciela dochodzi w drodze czynności prawnej, umowy zawartej przez wierzyciela z osobą trzecią (art. 509 i następne k.c.). Podstawienie w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 k.c.) może być wynikiem umowy, gdy równocześnie następuje spełnienie świadczenia, albo może nastąpić z mocy ustawy w sytuacji przewidzianej przez prawo, gdy z określonymi zdarzeniami ustawa łączy nabycie wierzytelności przez osobę, która spłaca wierzyciela. Następuje przejście wierzytelności na nowego wierzyciela, jednak wstąpienie w prawa dotychczasowego wierzyciela następuje tylko do wysokości w jakiej nastąpiła spłata wierzytelności, zaś w przypadku spłaty części wierzytelności, wierzyciel może wykorzystać swe prawa co do pozostałej reszty z pierwszeństwem przed osobą wstępującą w jego miejsce (art. 518 § 3 k.c.).

Sąd Apelacyjny uznał, że w przypadku umowy poręczenia nie dochodzi do przeniesienia wierzytelności na skutek czynności prawnej wierzyciela, a takich czynności dotyczy regulacja z art. 53 ust. 6 u.z.o.z., art. 54 ust. 4 ustawy o działalności leczniczej, lecz nabycie wierzytelności następuje z mocy samego prawa przez osobę trzecią (poręczyciela), która spłaca wierzyciela (art. 518 § 1 k.c.). Jest to jednak skutkiem braku spłaty zobowiązania przez dłużnika ze stosunku podstawowego oraz zapłaty poręczonego zobowiązania przez poręczyciela - zatem jest skutkiem określonych czynności faktycznych, który to skutek na etapie zawarcia umowy poręczenia jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Aktualizuje się z powodu biernego zachowania dłużnika, który nie reguluje zobowiązania. Wtedy aktualizuje się po stronie poręczyciela obowiązek zapłaty poręczonego zobowiązania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw, by na gruncie rozpoznawanej sprawy odstąpić od wykładni językowej. Wykładany przepis ma treść wyraźnie określoną przez użycie w nim sformułowań jednoznacznych językowo i to w języku prawniczym. Sąd przyjmuje, że taki przepis obejmuje wyłącznie czynności prawne mające na celu zmianę wierzyciela - zatem cel zmiany jest okolicznością prawnie relewantną, nie zaś skutek czynności jako efekt nie pozostający w bezpośrednim związku z celem, gdyż może w grę wchodzić skutek przez strony w ogóle nie zamierzony.

Nie podzielił Sąd Apelacyjny stanowiska Sądu Okręgowego co do pozorności umów poręczenia. Pozorność jest okolicznością faktyczną podlegającą wykazaniu według reguł dowodzenia. Ciężar wykazania tego faktu spoczywał na pozwanym, który łączył z nim skutki prawne. Warunkiem przesądzającym pozorność jest wykazanie, że pozorne oświadczenie zostało złożone drugiej stronie, za jej zgodą. Materiał dowodowy sprawy w żadnym razie nie pozwala na czynienie ustaleń, że to nastąpiło. Stąd stanowisko Sądu pierwszej instancji należało uznać za nieuzasadnione, skoro w materiale dowodowym sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do nadawania postanowieniom umów zawartych przez powódkę z wierzycielami pozwanego treści i sensu odmiennych od w nich wyrażonych.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 54 ust. 5, 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej oraz art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 876 k.c. w związku z art. 354 § 2 k.c. w związku z art. 56 k.c. w związku z art. 63 § 1 k.c. i art. 58 § 1 k.c. przez ich nieprawidłową wykładnię i zastosowanie, a to przez:

- przyjęcie błędnego założenia, że spłata wierzytelności przez poręczyciela i wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela na mocy subrogacji nie jest czynnością wymagającą zgody podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, podczas gdy jest to czynność prowadząca do zmiany wierzyciela wymagająca w świetle ustawy o działalności leczniczej i odpowiednio poprzednio obowiązującej ustawy o zakładach opieki zdrowotnej zgody podmiotu tworzącego taki zakład,

- przyjęcie błędnego założenia, że powódka mogła skutecznie nabyć w drodze subrogacji ewentualne wierzytelności przysługujące spółkom L. S.A. w S. oraz V. S.A. w L., podczas gdy powódka nie uzyskała zgody Zarządu Województwa [...] jako podmiotu tworzącego samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej na czynności prawne poprzedzające i umożliwiające zmianę osoby wierzyciela przez subrogację,

- nieuwzględnienie w toku wykładni ww. przepisów, że spełnienie świadczenia pieniężnego następuje w drodze czynności prawnej, polegającej na rozporządzeniu określoną ilością środków pieniężnych (ich wyjściu z majątku dłużnika i przekazaniu do majątku wierzyciela);

2. art. 54 ust. 5, 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej oraz art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 876 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 58 § 1 i § 2 k.c. polegające na ich nieprawidłowej wykładni i zastosowaniu, a to przez:

- przyjęcie, że umowa powódki ze spółką L. S.A. w S. z dnia 28 kwietnia 2011 r. o współpracy w zakresie zarządzania płynnością oraz umowa ze spółką V. S.A. w L. z dnia 25 lipca 2011 r. o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń były czynnościami prawnymi ważnymi, podczas gdy czynności te jeśli nawet nie były sprzeczne wprost z przepisem ustawy, winny były zostać uznane za czynności zmierzające do obejścia prawa - ustawowego zakazu handlu długami samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej,

- nieuwzględnienie, że umowy powódki zawierały klauzule prowizyjne, przewidujące wynagrodzenie poręczyciela za spłatę zobowiązań i zyskiwały gospodarczy sens jedynie wówczas gdy prowadziły do zmiany osoby wierzyciela,

- zaniechanie sprawdzenia czy czynności powódki nie stanowiły czynności prawnych dokonanych *in fraudem legis*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli, tak jak to zrobił Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, dokonać analizy przelewu wierzytelności i poręczenia w oderwaniu od celu w jakim zawarta została umowa poręczenia i okoliczności towarzyszących jej zawarciu to należy się zgodzić z poglądem, iż poręczenie nie prowadzi samo przez się do zmiany wierzyciela. W typowych sytuacjach celem poręczenia jest wzmocnienie sytuacji dłużnika wobec wierzyciela, który może się obawiać, czy dłużnik spełni przyrzeczone świadczenie. Z reguły więc to dłużnik jest tym, który poszukuje poręczyciela, a co najmniej to on jest stroną takiej umowy. W rozpoznawanej sprawie poręczenie zostało dokonane z inicjatywy poręczyciela i na podstawie umowy nie z dłużnikiem, a wierzycielem. Już z tego względu interpretacja, mających podstawowe znaczenie w rozpoznawanej sprawie, przepisów art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, w brzmieniu obowiązującym od 22 grudnia 2010 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze z., dalej - u.z.o.z.) oraz podobnej regulacji zawartej w art. 54 ust 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 217 ze zm.- dalej u.d.l.) powinna być dokonywana nie tylko poprzez abstrakcyjne porównanie przelewu wierzytelności i poręczenia, ale uwzględniać kontekst sytuacyjny w jakim doszło do zawarcia umowy poręczenia oraz cel regulacji zawartej w powołanych przepisach.

Niewątpliwie wprowadzenie obowiązku uzyskiwania zgody podmiotu, który utworzył samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, na czynności mające na celu zmianę wierzyciela, w przypadku zobowiązań takiego zakładu, było próbą wyeliminowania zjawiska handlu tzw. wierzytelnościami „szpitalnymi”. Wierzytelność, w której dłużnikiem jest samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, ze względu na to, że podmiot, który go założył i który ostatecznie może odpowiadać za jego zobowiązania co do zasady jest wypłacalny, w obrocie jawi się jako wierzytelność pewna. Problemem staje się przede wszystkim czas, w którym może ona być wyegzekwowana. Z tego względu pojawiły się podmioty, które wyspecjalizowały się w dochodzeniu od samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej takich wierzytelności i w związku z tym kupowały je od bezpośredniego wierzyciela takich zakładów, czyli dostawcy leków i innych produktów farmaceutycznych. Ci ostatni mogli odzyskiwać w miarę szybko swoje

wierzytelności, przynajmniej w znacznej części i dalej oferować samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej swoje produkty. W konsekwencji prowadziło to do powiększania zadłużenia takich zakładów nie bezpośrednio u dostawców produktów i usług, ale u pośredników skupujących wierzytelności, w których dłużnikiem były samodzielne publiczny zakład opieki zdrowotnej. Wprowadzając obowiązek uzyskiwania zgody na czynności prawne mające na celu zmianę wierzyciela ustawodawca zmierzał do ograniczenia opisanego zjawiska, które stanowiło zagrożenie dla pełnienia przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej ich podstawowej funkcji tj. spełniania świadczeń zdrowotnych na rzecz społeczeństwa. Czynność mającą na celu zmianę wierzyciela, biorąc pod uwagę założenia wprowadzonej regulacji, należy wobec tego rozumieć szeroko. Nie tylko jako czynność, której skutkiem jest przejście wierzytelności z majątku bezpośredniego wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na inny podmiot, ale jako każdą czynność, która może w konsekwencji doprowadzić do takiego skutku, czyli przejścia wierzytelności na inny podmiot, niż bezpośredni wierzyciel samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Zakaz przejścia wierzytelności wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na inny podmiot nie jest bezwzględny. To od oceny podmiotu, który jest założycielem takiego zakładu, zależy czy w konkretnej sytuacji wyrazi on zgodę na dokonanie czynności, która może doprowadzić do przejścia wierzytelności na inny podmiot. W konsekwencji należy uznać, że z art. 53 ust. 6 u.z.o.z. oraz art. 54 ust 5 u.d.l. wynika obowiązek uzyskania zgody podmiotu, który założył samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej na dokonanie każdej czynności, która może doprowadzić do przejścia wierzytelności przysługującej wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na inny podmiot. Tylko w ten sposób podmiot założycielski ma bowiem możliwość oceny, czy dokonanie konkretnej czynności zmierza (ma na celu) doprowadzenie do zmiany wierzyciela, czy też inny jest zasadniczy cel tej czynności.

W sytuacji gdy określona czynność prawna została dokonana bez zgody podmiotu założycielskiego, jej ważność zależy od tego, czy celem tej czynności było przejście wierzytelności na inny podmiot. Dla tej oceny podstawowe znaczenie ma to, kim jest podmiot, który dokonuje ocenianej czynności. Jeżeli podmiot taki

udziela poręczeń za dłużnika (samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej) na podstawie umowy z wierzycielem takiego zakładu i dotyczy to wielu takich wierzycieli, a następnie spełnia świadczenie za taki zakład i na zasadzie subrogacji staje się on wierzycielem wielu samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, to istnieje silne domniemanie faktyczne, że poręczenie miało na celu przejęcie wierzytelności, z których samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest dłużnikiem. Masowe poręczanie za spełnienie świadczeń przez takie zakłady i z drugiej strony zajmowanie się w sposób profesjonalny ich egzekwowaniem wskazuje, że celem umowy poręczenie było przede wszystkim przejście wierzytelności z bezpośredniego wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na tego, kto zawarł z nim umowę poręczenia. Taki podmiot musiałby wykazać, że w przypadku konkretnej umowy celem dokonanego przez niego poręczenia nie było stanie się wierzycielem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, ale że umowa poręczenia została zawarta w z innych względów. O tym czy konkretna czynność prawna, została dokonana w celu zmiany wierzyciela, w rozumieniu art. 53 ust. 6 u.z.o.z. oraz art. 54 ust 5 u.d.l., świadczy bowiem nie tyle jej konstrukcja prawna i typowe skutki do jakich ona prowadzi, ale to czy w konkretnych okolicznościach związanych z jej dokonaniem może ona być wykorzystana dla osiągnięcia skutku w postaci zmiany wierzyciela z osoby, która jest bezpośrednim wierzycielem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na podmiot trudniący się profesjonalnie obrotem takim wierzytelnościami, wyspecjalizowany w przymusowym ich egzekwowaniu (podobnie SN w wyrokach z dnia 6 czerwca 2014 r., I CSK 428/13, OSNC 2015, nr 4, poz. 53, oraz z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 319/14 i II CSK 238/14)

Biorąc pod uwagę powyższe za uzasadniony należy uznać zarzut skargi kasacyjnej naruszenia art. 54 ust. 5, 6 u.z.o.z. oraz art. 53 ust. 6 u.d.l., gdyż Sąd Apelacyjny przy wykładni tych przepisów nie zbadał, jaki był rzeczywisty cel umów poręczenia, a jedynie na podstawie konstrukcji prawnej poręczenia i przelewu wierzytelności uznał, że umowy te, zawarte bez zgody podmiotu założycielskiego pozwanego, są ważne. Skoro uwzględnienie tego zarzutu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że umowy poręczenia zawarte przez powoda ze spółkami,

które były wierzycielami pozwanego zakładu mogą okazać się nieważne, brak podstaw na tym etapie, aby rozpoznawać zarzut, w którym skarżący stwierdza, że umowy poręczenia były nieważne, ze względu na to, że zostały zawarte w celu obejścia prawa. Podniesione dla uzasadnienia tego zarzutu argumenty mogą być zaś brane pod uwagę, przy badaniu jaki był rzeczywisty cel umów poręczenia zawieranych przez powoda.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c., orzekł jak w sentencji.